

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džělaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana,
Njeh čí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

Sserbske njedželske łopjeno.

Wudawa so kóždy kóbotu w Smolerjez knihicziščezetni w Budyschinje a je tam ja šchwórtlětnu pschepłatu 40 pj. dostacž

6. njedžela po swjatej Trojizy.

Mat. 5, 20—26.

W našim teryče Jesuś swojim posłucharjam pjatu kaseń bliže wukladuje. Njeje tajke wukladowanje Božeho słowa: ty njedyrbisch mordowacž! hiščezje dženska nuse? Abo njestawa so to w našich dnjach wjazy, so tak něotry, tež bjes noža abo jěda abo tšelenja, swojemu bližšchemu na jeho czele škodu čini? Njejnajesch ty tajkich mordarjom?

Alle to njeby prawje bylo, hdy bychmy jeno na druhich myšlili, a hdy bychmy pschi tym sapomnili, tak jara a tak husto bmy so sami pschecziwo pjatej kaseń pschehršchili. Jesuś we swojim předowanju na horje wschittim tym, kotřiz běchu so wokolo njeho shromadzili, praji: Ty njedyrbisch mordowacž! A tuto słowo placzi tež nam, kiž bmy so w tutej swjatej hodzinje w Božim domje wokolo swojeho Sbožnika shromadzili. Njedyrbimy my, hdyž wóczko teho Anjesa na naš hlada, so stróžicž a na swoju wutrobu dycicž a so prashecž: Anjeze, bmy ja twoju kaseń džeržal? Wdy wschitzny dycbimy so modlicž: Swarnuj mje, mój Božo, so njebych s mordarjom byč!

1. Kak lohko móžu ja s mordarjom byč!
2. Kak dycbju ja žiwy byč, so njebych pjatu kaseń pschestupil?

1. „Ty njedyrbisch mordowacž“, praji Bóh tón Anjes. Boža ruka žiwjenje cžłowjekow schittuje a jwarnuje. Čžłowške žiwjenje njeje najwysšische kubło, kotrež snajemy, ale jenož

psches tuto kubło móžemy to najwysšische kubło, to je wěcznu sbóžnosć, dozpicž. Tehodla Bóh cžłowške žiwjenje schittuje psches swoje słowo: Ja bmy tón Anjes, twój Bóh, ty njedyrbisch mordowacž! Čžehodla niž? Dofelž je Bóh teho cžłowjeka k swojej podobnosći stworil. Sčtóz swojemu bližšchemu na jeho czele škodu čini, tón Božemu stworenju škodu čini. — Sčtó pak to čini? Farisejszy a pišmawuczeni mēnjachu, so je jeno tón s mordarjom, kiž swojeho bližšeho woprawdže mori, tak so je morny. Alle njeje tež tón shubjenny bmy, kiž swojeju starscheju njeposłucha, kiž je žiwy w žadosći cžěla a žadosći woczow a hordosći žiwjenja, mordat swojeju starscheju, kotrež swojeho bmy dla se žaloscju do jamy pónđzetaj? Njeje tež tón, kiž swojeho bližšeho k wšchemu slému sawjedže, mordat? Njeje tež tón bohaty, kiž w purpurskej a wot droheho plata drascže khodži a ma so wschědnje derje w krašnym wješelu, kiž pak swojeho bližšeho, runjež je khudy a nusu cžerpi, njepodpjera, mordat? D kak wjele mordarjom je na swěcže, kotrychž žadny semski kudnik khostacž njemóže, kotřiz pak dycbja psched Bohom na budnym dnju samolwjenje dacž ja kóždy njewužitny skutk, kotryž su činili, a sa kóžde njewužitne słowo, kotrež su rěczeli.

W našim teryče rěka: „Sčtóz k swojemu bratrej rjeknje: Kacha“, t. j. ty žalosny cžłowjek, „tón je rady hódny; sčtóz pak rjeknje: Ty blasnje, tón je helšeho wohenja hódny.“ Psches rt, psches jasyl so cžłowjekowo najhusečičcho a najcžežičcho pschecziwo pjatej kaseń pschehršcha.

Njeje tón, kiž swojeho bratra falschnje wobelha, pscheradzi, so na njeho pschisłodža a jeho do haniby nješe, tež mordar? Psches jene jeniczke słowo móžesz ty nekajkeho cžłowjeta sa cžaš jeho žiwjenja njesbožowneho cžinicž; pschetož ludžo lžu radšcho słyscha a wěrja, hač wěrnošč, a tón, pschecziwo kotremuž so rěczi, so husto samolwicž njemóže. Sčtó njecha pschidacž, so je tón s mordarjom, kiž psches swój jasyt mēr a sbože w mandželstwje, w swójbje a w powołanju mori?

„S wutrobny sčle myšle pschiindu“, praji Jesuś na druhim měsčze, a jako přenju sčle myšl wón mordarstwo mjenuje. A w naschim tereče nasch Sbožnik praji: kiž so na swojeho bratra bjes winy hněwa, tón hižom sapocžina mordowacž. Sčtóz so na swojeho bratra hněwa, tam wotpocžuje hrěch psched durjemi wutrobny. Ale Bóh, kiž do potajneho hlada, najhlubšche myšle wutrobny snaje a praji: tón je budženja hódny. A swjaty japosčtoł Jan: sčtóz swojeho bratra hidži, tón je mordar.

O moji lubi, chzemy so modlicž: mój Božo, swarnuj mje, so njebych s mordarjom byl! Kač lohko móžu ja s mordarjom byčž! Zadyň cžłowjet psched Bohom cžisty njeje. My nochzychmy so na swojeho bratra hněwacž, ale tón stary Hadam w naš bē móžnišchi hač my. My chzychmy w duchu mēra a miłosčze wostacž a so pschecziwo swojemu bratrej pscheczelniwje sadžeržecž, ale my to nječžinichmy, a nētko dyrbinmy so teho kacž, sčtož smy rēcželi a kač smy rēcželi.

2. Ale Jesuś nam pokasuje, sčto dyrbinmy cžinicž, kač dyrbinmy žiwi byčž, so njebychmy pjatu kaseń pschestupili. Wy snajecze słowo swjateho japosčtoła Pawoła: Njedajecze słónzu nad waschim hněwom sakhadžecž. A w naschim tereče Jesuś praji: „Hdyž ty swój dar na woltar woprufješ a tam so dopomniš, so twój bratr nēšcto pschecziwo tebi ma, dha wostaj tam swój dar psched woltarjom a dži a sjednaj so prjedy se swojim bratrom, a potom pschińdž a woprui swój dar.“ Tež wutroba wuczobnika Khrystuśoweho njeje bjes hněwa na bratrom. Ale sjednaj so se swojim bratrom! to je nascha swjata pschisłuschnošč. Hdyž je sa tač nekotreho Boža služba bjes žohnowanja, dha husto na tym leži, so je cžłowjet do Božeho doma schoł bjes lubošče pschecziwo bratram, a so so wón njewobroczi, hdyž Bože słowo słyschi, kotrež jeho warnuje a napomina. Ale my njemóžemy so nadžijecž, so bychmy junu pola Boha wotewrjene durje namakali, hdyž so durje nascheje wutrobny sa bratrom samknjene. Najkrafnišcha, Bohu spodobna Boža služba je lubošč. Lubošč je pucž s dopjelnenju pjateje kasnje. Lubošč je sčžerpna a dobrocžima, lubošč njeje sawistna, lubošč njeje samopaschna, wona so njenaduma; wona hrošnje njecžini, wona njepyta to swoje; wona so njeda roshněwacž, wona na sčle njemyšli; wona so njesraduje nad njeprawdošču, ale so sobu sraduje nad prawdu; wona wscho snješe, wscho wēri, wscheho so nadžija, wscho pschecžerpi. Hdy by tuta lubošč naš wschittkich napjelniła, potom by kóždy dom kač paradiz byl, potom by hižom tu na semi Bože kralestwo bylo.

Ale s woltar pschińdže tuta lubošč do nascheje wutrobny? „Ja smy tón winowny pjenč, wy sčze te halošy; sčtóz wostanje we mni a ja w nim, tón pschinješe wjele ploda; pschetož bješe mnje njemóžecze nicžo cžinicž“, praji tón Knjes. Wón njeje jeno wo lubošči rēcžal, ale wón je sam tu lubošč mēl, žyłu majestošč a hlubošč bójščeje lubošče. Wón je tón jenicžki, kiž njeje ženje we słowach

abo myšlach swojich bratrom hidžil, ale wón je samo hiščeje na sčhižu so sa swojich mordarjom modlił, so by Bóh jim jich hrěch wodał. Jeno wot njeho a psches njeho móžemy tutu lubošč dostacž. Cžim wjazny my jeho we wutrobje mamy, cžim móžnišchi budžemy my pjatu kaseń džeržecž, psches móž lubošče.

Kač pač pschiindu ja s Jesuśej? Kač wostanu ja w nim? W naschim tereče rěka: „Hdyž ty swój dar na woltar woprufješ.“ To so stanje w Božim domje. Židži stajnje Bože služby wopytowachu, a to dyrbinmy tež cžinicž. Tu, hdyž pschpowjedanje Božeho słowa a wēcžneje lubošče słyschimy, pruha tuteje bójščeje lubošče tež do nascheje wutrobny pschińdže. Teho dla njedyrbimy Bože služby sa snadne mēčž, kač džeczi tuteho swěta cžinja; pschetož wulke žohnowanje w nich leži, tež w tutej hodžinje, hdyž Khrystuśowe słowo wo pjatej kasni słyschimy, — hdyž jeho słowo wopradowže do wutrobny pschijimamy.

Wěšch ty, kač husto móžesz hiščeje Khrystuśowe předomanje w Božim domje słyschecž, kač dolho by hiščeje tu na semi žiwy? Tehodla „budž na měsčze dobry swojemu pschecziwnikej, dokelž ty hiščeje s nim na pucžu by“. O lubuj swojeho bratra, tač dolho hač jeho hiščeje lubowacž móžesz! Budž swěrnny wuczobnik swojeho Sbožnika, tač dolho hač wón tebi hiščeje swoju ruku posčicža, a spominaj pschezo na sudny džēń, doniž njeje pschepošdže! Jenož hdyž smy tač žiwi, móžemy pjatu kaseń swěrnje dopjelnicž. A temu pomhaj nam, o Božo, psches swojeho Ssyna, nascheho Knjesa a Sbožnika Jesom Khrysta!

Samjeń.

M. w K.

Budž sjednanliwy!

Sčlyšch swonow jažne klinčjenje,
Dom Boži tebje hlada,
Hdyž sčhewi manna njebjeste,
Čže wita lubošč. hnada;
Tam, sčhesčžijano, nohu staj
A duschu s Bohom wujednaj.

Wsmi wopor džaka, modlitwy,
S nim stup psched woltar Boži;
Pschińdž hrěšnik tyšchny, pošutny,
To Božu hnadu množi;
Prošč: wodaj, Wótcze smilnoščze,
S krowju Khrystuśowej wuczijecž mje!

Sso pruhuj pač, hač njelubošč
A hida tebje jima;
Hač bratrej twoja sažaklošč
Ssnadž slyšy s woczow žima.
Kač mohł ty Bohu bližicž so,
Čžył džeržecž hněw na bliščeho?

Duž stejo wostaj wopor swój,
Dži bratrej ruku podacž;
Pray: nječ so, bratsje, sjednamoj,
Ssej chzemoj sčhimdu wodacž;
Nječ wjecjenje a hidžēństwo
Kač myhla psched słónzom minje so.

Šmój hišče žiwaj na šwěće,
Šmjerč dźěli nahle ludži;
Štōž pak tu s hidu woteńdže,
Wōh teho wěsće budži;
Wōn šmilnošč je, tym wodawa,
Riž lubošč maju sa bratra.

Šdňž šy šo s bratrom wujednał
A hašnył wšitku swadu,
Njech pšchińdžejš, šo by woprował
A pytał Božu huadu;
Budž wěšty, ty wot wołtarja
Dom pōńdžejš s trošchtom wodacža!

K. A. Fiedleř.

Mišionstwo w našich němskich kolonijach.

(Roszpominanje po mišionstej hodžinje.)

3.

A jednocze wěry. „So bychy wšitke wězy na jene šhromadžene byle we Šhrystušy, wšitko, štož na njebjěšach a štož na semi je“, pišče šwjaty Pawoł. Wōn běšče romste kra-
lestwo škoro pšhecžahał. Našče šhěžorštvo se šwojimi dalokimi wob-
šedženštami pšhecžahnywšchi bychmy wokolo poł semje pšchischi
byli. A my dyrbimy tež wušnacž: Kaž wšchelake čłowšte šplahi
tam bydla, nješdželane, džitwje, w hrosnej njerodže a štaženju tčozny,
jene mjeno tola tež wšchudže ludži šwjekeli a wobšboži; jedyn
Šnjes wšchitkich we wutrobach šbōžnych čžini. Ša nješo wutrobny
šlapaja w nawjecžornej Afrizy, hđžež wobrocženy šchescžijan 8000
hriwnow sa žyrkwiny twar dari a šašo drugi wulku šumu sa mēštno
t Božemu domej; sa nješo šo dušče horja na najdalšich kupach.
Šlōž s noweje Šomoršteje tam wonkach praji: Šdňž běšče in
priedy mordowanje, žalosč, štaženje, tu nětko mēr, wjekelosč a
wēštosč šnježi. Wobrocženi na tajšej šamotnej kupje, hđvž njeběšče
mišionar dlejšchi čžap t nim dōńč mohl, bēchu šami šwoje Bože
šlužby dale džerželi. Ša kupje Šamoa je Šhrystuš tōn Šnjes
hžjom šacžahnył a šchescžijanštvo tam pšches žyly kraj šnježi. Š
šo by wšchudže do přědka šchlo! Švangelške šchescžijanštvo w kolo-
nijach 85 tyšaz wobrocženyh ličži, teho runja katholicke, to je
wšcho w hromadže 170 tyšaz. Šdňž wošmjemy, šo tam na 14
millionow dušchow bydli, by šo prajič mohl, šo je mješ sto
dušchemi něhđže jedyn šchescžijan. Šelko je hišče čžinicž! Džela-
nje je šo halke šapocžalo. Dželo je tež njestroweho kraja dla
s mēštnami čžezke a štrachne. Šak někotry Boži pošol tam šahe
šwōj row namafa. Š šamerunškim kraju sa 15 lēt 22 mišionarow
šemrē. Šedny, liž běšče wjele njedžel daloki pučž do noweje Šuineje
čžinič, tam hnydom wot šymizy šajaty šemrē, mješ tym šo jecho
towaršch šo sa někotre njedžele šašo domoj wrōčži. Druhdy šo
jim tež tak dže, kož tamnemu, šotremuž pohansli kuskar pšchimoła:
Dži tamle na tu horu a njepšchińdž ženje šašo!

Wšitko to šwjaty škut šadžewacž nješamōže. Šaž nětko
w žylym šhěžorštwe rēla: Čžinicže něšcto sa kolonije t šbožu čžela
a dušče, tak kōždy šchescžijan w myšli Šhrystušowej praji:
Čžinmy něšcto sa čželo a dušchu šwojich bratrow a šotrow
w kolonijach!

M. w M.

Mōž ewangelija.

„Čžorne Gory“, t pošnozy wot Šndišteje ležaze, šu wot
džitwješo muhamedanškeho luda wobhđlene. Šedny mlodženz s tuteho
luda bē ras dale do Šndišteje pšchischoł, hđžež jemu ščenje šwj.
ušascha do rukow padny. Šeho wopšchijecže šo jemu tak šepodoba, šo

pošoja njemēješče, doniž šebi tež te tši druge ščenja njekupi. Šjanosč
a wērnosč biblije hłuboki šacžisčez na teho mlodženza čžinjescže, a
domoj pšchischedšchi pošajowascže te knihi šwojim domjazyš a
jim wšchelake s nich powjedascže. Šeho nan šo nad tym tak
rošhnewa, šo budžišče jecho na mēšče šatšelič, njebudžišče to jecho
macž šadžewala. Šako bōrny na to tōn šyn štrachnje šthori-
nan džesče: „Tu widžicže, Wōh šam je na tuteho pša šwoju
ruku pošožil; nětko jecho ja šatšelicž njetriebam.“ Šle wōn šašo
wotšhori a nan hnewny wuwola: „Duž budu jecho nětko tola
ššōnzowacž dyrbjeć.“

Našcheho mlodženzowy wuj bž tole šhonił, jemu to wupowjeda
a šo pošicži, šo čže jemu pošacž s domu čžetnyč. Šo čželanje
šo poradži a našch mlodženz šo po želešnyž do Šmrifšara
dowjese. Šam bu wōn wot jendželškich mišionarow rošwucženy, šchčženy
a w mišionstej šhorowni jako šlužobnik pšchisštajeny. Šo něšcto
lētach šo tam na torhoscžez njenadžuyžy se šwojim nanom šetka.
Wšchōn wuštrōžany wōn do mišionsteje šhēže čžetascže. Šemu drie
rēcžachu, šo jecho nan w jendželškim kraju na nješo tšelecž nješmē.
Wōn pak jim wotmolwi: „Dha moješo nana nješnajecže!“

Duž šo nětko sa tym štaržom prascžachu a jecho pšchepošchychu,
šo by do mišionškeho doma pošladacž pšchischoł. Šu bu wōn
dowērliwy a pšchitulny a mēješče s mišionškim lēkarjom dolhe roš-
rēcženje. Šako šo na dompučž nastaji, šo lēkar jecho woprašča:
„Mō, tak dha nětko s Wašchim šynom šteji?“ — „Wōn wjazy
mōj šyn njeje“, tōn šchēdžimž wotmolwi, „ja bēch s tym wot-
myšljenjom šem pšchischoł, jecho ššōnzowacž; to pak mi nětko wjazy
mōžno njeje. Šchescžijenjo šu tola lēpšchi ludžo, hacž šebi myšlach.“
Ša to ruku šwojeho šyna do lēkarjoweje ruki pošoži a džesče:
„Wšmicže jecho a wocžehncže jecho kaž čžecže!“ Ššchi wo-
teńdženju hišče noweš testament došta a pšchilubi, jōn šwēru čžitacž.

Šo něšcto mēšazach tōn šchēdžimž šašo pšchińdže a džesče
t mišionštemu lēkarjej: „My šmy tu rjanu knihu, šotruž šče nam
dali, čžitali. Dofelž wona, noweš testament“ rēla, šebi myšlachmy,
šo je tež „šary testament“. Šeli temu tak, dha bychmy tōn tež
radži čžitali.“ Šemu šo šary testament tež da a wōn džesče
šwōj pučž do šwojich horow.

Šeto pošdžišcho tōn štarž tu šašo bē a wšchōn wjekelny lēkarjej
powjedascže: „W tutym šarym testamencže čžitamy tola wo
našchich pošetach, wo Šbrahimje, Šesajaku, Wōjšašu, Šanielu,
Šawitu atd. (Muhamedanarjo wšchal tež do šarych bibliškich
pošetow wērja.) Šucži pošajuja wšchizy na jenešo, liž dyrb
pšchicž, a w nowym testamencže praji Šesuš šam, šo je wōn tōn,
šotrehož šu pošetajo wēšchžili. Šeho wucžba je krašna a wērna.
Wōn šam je tajki čžisty a dobrny, šo je šebi moju wutrobu dohnył.
Ša wērju do nješo a šym pšchischoł, šo bēch šo wušchēcžicž dal.“

Tutōn 72lētny štarž bu bōrny šchčženy. Š pšchirodženja
džiwu a šurowy kaž law, bu nětko čžichi kaž jehnjo. Ššwojej ruzy,
liž bēšchtej s šrwju tak někotrešo šabitešo njepšhecžela wopanzanej,
wōn nětko t Božej čžecži šbēhascže. „Šlaj, ja čžinju wšcho nowe!“
šwōjate pišmo pošarmo njepraji.

Čžetwjena šhorhoj.

Šokomotivny wjednik ras šwojej malej džowcžicžy čžetwjenu
šhorhojčku dari a jej s dobom wuloži, šo na želešnyž čžetwjena
šhorhoj na „štrach“ pošajuje. „By ty“, šo to džēcžo pšchi tym
woprašča, „šwōj čžah šadžeržak, hdy by ty pšched šobu čžetwjenu
šhorhoj wuhladał?“ — „Šo šo wē“, wotmolwi nan, „šewal
mohl šo tola wulke nješbože štacž.“

Šdňž běšče nan wotescžo, ta mała t macžeri džesče a widže-
šče, šo wona plakašče. „Čžehodla ty plakašch?“ šo ta hōlcžka
prašescže; tola macž jej wotmolwjenja njeda. Šako pak to džē-
čžo na bližje pašenzowu bleschu wuhlada, wone pošča: „Ach haj,

ja wschaf wem, ty plakafch tehodla, dofelž je nan, prjedy hacž na službu džješche, sažo palenz pil." Macž to frudna pschida a nětło taf rěczješche: "S nim je džen wote dnja hórje. Wón pak to nje-wěri, ale pije pschezo wjazn. Wón hiščče wo swoje sastojństwo pschińdže".

Šhto móžješche nětło wobha džowczicžka sa swojeho nana czinicž? Wona hebi taf a hinał myšlesche. Škóncžnje tola něščto namafa. Sažo chyzsche nan nasajtra, prjedy hacž by na službu schoł, so sažo s blesche napicž, namafa t bleschi tu czerwjenju thorhoj, kiž na strach polasuje, pschijwasanu. Nan so stroži, wón shoni, šchtó bě ju pschijwasaf, a wona bu jemu wumóžniža s wopikšwa.

Wschelake s bliska a s daloka.

S Nješwacžidła. Sańdženu wutoru, džen Jana kicheženika, šwjeczješche so pola naž přeni króč bibliske šwjedžen. Nowy hósč tajki šwjedžen, ale niz mjenje witany, hacž mišionki, kiž so psched nětlotrymi lětami tu šwjeczješche.

Hósč so s bliska a s daloka nascheje wobschěrnej wošady so nimo bohacž rošwiteje stwórbu, žolmjatych žitow a s džěla frumowaných šynowých łufow do šwjatnižy podachu. Šwjateho Jana běšche, hdyž bě hewaf mala šyla jako na pol šwjatym dnju šhroma-džena, tón króč Boži dom s nutryni kemšerjemi pschepjelny.

W 2 hodžinomaj so šerbška Boža služba wotmě, hdyž běchu žyrkwine pschedstejicžerstwo a wošebicži šwjedženšy hósč, pschede wschēm czrjódka t. duchownych s wokolnosče, s pschewodom posaw-now šaczahnyli. Po rjanym, pod wodženjom t. kantora Kalicha wuwjedženym spěwje spěwanšeho towaršwa: „Šwjate, Knjes Ze-baath, je twoje słowo nam, t. faraf Mateł s Barta na šwjate městno stupi a wutrobn nutrynych pošlucharjom t jahorjenju sa Bože słowo, bibliju a bibliske towaršwo s duchamóžnym šwědcženjom šbudžowasche. To běšche předomanje sa našch lud, s bohateho po-klada biblije czerpane, s pschikladami se-žiwjenja wožiwjene — słowo sa wutrobu a dom, sa našch w duchownych wězach jara wolimknjeny cžaf, kotryž wschudže swoje sežehwki polasuje. Předař běšche so šaložil na stare bibliske městno wo pschikhadženju Knjesoweho přjedy-běžerja, Šes. 40, 1—9, a šwjedženšej šyle pschijwoła: „Ach, so by dale bóle nad nami šeskhadžaka Knjesowa krašnosč w jeho šwjatym słowje! 1. s jejnej šapschimowazej wěrnosču: Bože słowo wostanje do wěčnosče, 2. s jejnym wobsbožazym póšelstwow: Trošchtujče, trošchtujče mój lud, rěczče s Jerusalemom wutrobnje, 3. s jejnej šwědkow wubudžazej mozu: Prajče Sudowym městam: Hlaj, tu je wasch Bóh!“ Po předomanju t. faraf Domaschka-Budescžanski s rěču 12 šerbškim šchulskim džěčjom wot bibliskeho towaršwa darmo podate šwjate pišmo psched woltarjom po słowje: „Wobhońče so w pišmie!“ pschepoda. Rjenje bu Boža služba wudebjena s jenohłóžnym thórškim spěwom: „Mój Knježe, kotr'hož w duschi noschu, budž so mnu ty!“ Wón bu t wošebnemu spodo-banju šerbškej wošady wot knježny baronešy s Wietinghoff s Nje-šwacžidła spěwany. Božu službu pschi woltarju t. faraf Šyřora-Minakalski a t. faraf Šschizhan-Hodžijški wobschěrčtaj. Wošada s džakapóžnej wutrobu 301 hriwnow sa Šakste hłowne bibliske towaršwo woprowasche, t cžemuž hiščče s němškeho kemščenja 164 hr. dóńdže (hromadže 465 hr.). Njech wot tych 465 hriwnow bohate žohnowanje psches biblije wukhadža, kaž psches Božu službu bohate šymjo do wošady padnje, taf so by bibliske słowo po słowje pře-darja byle niz jenož runo šornu, morwe na lubji ležazemu, ale šornu, w klinje šemje šhadžazemu t krašnemu plodej.

Bo 4 hodžinach so němška Boža služba wotmě po šamšnym waschnju a je šamšnym spěwami, jako šerbška. Wono teho runja jara nahladna šyla Boži dom pschješche. Dostojny, we wyškoch lětach sastojństwa a žiwjenja stejazy t. šuperintendent wyschšchi žyrk-winski radžicžel D. Kejžor s Radeberga tu t natwarjenju, pošyl-njenju, rošwucženju a wobtwerdženju duchow předomasche. Šeho text běšche snate słowo pola Timoteja 3, 15—17 wo Božim šwja-tnym pišmie wot mlodosče snatym, a hłowne napominanje po tutym: „Šchescžijanska wošada, džerž swoju bibliju w cžescži — wot wótzow šy ju namrěka, Bóh je ju nudsaf, t šbožu dusche je cži služobna.“ Kaž přjedy sa šerbšku bibliju, taf nětło sa němštu słowo šlyschachmy, kiž móže pschi kritižy a šaczijowanju nascheho cžafa a pschi wustudnjenju wjele domow s nowym požohnowazym

pohonjenjom hčž. R. faraf Šaufa-Wóšborčanski sažo biblije šchulskim džěčjom rošdawasche. R. faraf Mikela-Maleschčanski a Wiczas-Wóšlincžanski pschi woltarju službu wobschěrčtaj.

Bóh tón Knjes natwarjej dale twjerdscho Nješwacžidłstu hiščče rjenje t žyrkwi a t Božemu słowu so džeržazu wošadu na nješnu-tnym šaložku naschich wótzow, na Božim šjewjenju w bibliji! Wón daj swoju móž jeje dostojnemu duchowpastyrjej, t. fararjej Waktar-jej, kiž po wotšalenju t. far. Šakuba na šarym šaložku s Božeje hnady ju natwarjuje, kaž tež žyrkwinemu přjódštejicžerstwu s knjesom šolatorom, kiž daloko snatu špomóžnu podpjeru wschemu dobremu a šchescžanskemu prózowanju podawa. Wschěch šobupomharjam se słowom, spěwom, radu a ruku na tónzu bibliskeho šwjedženja wu-trobný džaf. A Bohu we wyškocžci cžescž!

— Pschi duchownškim pruhowanju psched konsistorštwom w Draž-džanach šy so tón króč s Šerbja wobdžělili: Knjes Šandrik, dotaf šarški witar we Šupoji, wot nětka faraf tam, a knjesaj kandidataj Šyrgač a Šapleť. Wchitzy šy so pruhowanje šhwalobnje wobstali.

Šerbška Boža služba w Draždžanach. Sańdžena njeđžela bě w našchim šakškim hłownym měsče sažo njeđžela Šerbow. A taf krašny bě tutón džen! Šorkach módre, jasne njebo, w šelenych šahrodach thor spěwazych ptacžkow, na hašach wulkeho města wješety lud, kotryž so na šwjedžen šhěžoroweho jubileja hotowasche, t temu tu a tam šynki wojeřškej hudžby, šorkach s wyškoch wěžow šlincže-nje móžnych šwonow, kotrež kaž šhwalobny šhěrlysch wot žyrkwi t žyrkwi so dale nješješche, s šhěžow a s domow thorhoje we wschěch barbach, kotrež so lubošnje w mišym wěšiku šmahowachu, tež hłóšy thoralow tu a tam, kotrež na Bože služby pschihotowachu. D šajki bě to krašny džen hjes procha a horzoty, džen džaka a šhwalenja, radošče a wješela, wošebje tež sa naž Šerbow! W lubej domišnje běchu hebi žyle cžrjódny Šerbow pschedewšali, na tutym dnju ras Draždžanski bratrow wopytač, šerbške towaršwo „Šornobóh“ šesnacž, s nim so w lubošči štowaršchicž, wošebje pak so tež ras na kemščenju w šchiznej žyrkwi wobdžělčž. Šano šahe běchu šuzižny Šerbjo domach wotjěli, a hlaj, jako w Draždžanach w nowym měsče na dwórniščežu wustupichu, so tu hižom wocžakowachu a so hacž nanajpschecželnišcho powitachu wot šobustawow towaršwa „Šornobóh“. Šěpschich wodžerjom Šerbjo njebychu wunamafacž mohli, hacž běchu tucži šarosežniwi, pschecželni Šerbjo w Draždžanach, kotřiž šy wschu prózu woporniwje na to wažili, so by so hósčom s lubeje domišny w Draždžanach špodobalo. Šižo přjedy hacž wulki šwón Šerbow pošodnje 1/2 12 hodžin do šchizneje žyrkwi kemšchi wołasche, pjelnjachu so kemšchaze ławki se šerbškim ludom, a jako přeni šhěrlysch šakšicža, bě tola 600 kemšerjom šhromadženyč, kotrymž t. faraf Domaschka s Budestez w předo-wanju, t. faraf Šyřora s Minakala pak w špowjednej wucžbje rěczješche. Wyškoch knjes pschistupi t wodžerjej Draždžanski šerb-škich kemšchow se słowom: „Wš macže nahladne a bohate pošluchar-štwó dženša na dnju šhěžoroweho jubileja. Šerbjo šy tola wótcžinšy šmyšleny lud!“ Ša kemšchach bě napjata nutnosč a niz jenož duch bratrowškej lubošče, ale tež modlitwy a wěra šapschimny wutroby a wješele běšche sa předarjom, t šhromadženej wošadže rěczječ. Š Božemu šlidu stupi 115 špowjednyč.

Šórny po kemšchach šhromadžichu so Šerbja s Šuzižy a s Draždžan t šhromadžnemu wobjedej, pschi kotrymž t. šeršk, Melzer, Šrona, Šollmann a Šajna šahorjaze šłowa t ludej rěczachy, cžaf bě šrótki, duž šhwatachu wschitzy t Šobju, hdyž šódž Šerbow do Šilniž domješe. Šdžezkuliz pak so hromada šerbškeho luda wuwali, prašchachu so: „Šhto to rěka? a šajki macže šwjedžen?“ Šaj, šwjedžen mějachmy, ale niz prošny, šwětny, šwěršchny, hótny, ale džen, na kotrymž hebi my Šerbjo se wschelach wošadow ruku šawdachmy na šlubjenje: Wš chžemy wostacž, kaž našchi wótzow, pěni Šerbjo, s wutrobu pobožni, w lubošči šprawni, w šabawje pschistojni a wješeli, chžemy hebi wažicž wschě wot wótzow namrjete šwjate a narodne šubla, našchu rěč, našche waschnja, našchu lubošč t Božemu domu a t Božemu słowu!

Wjele so hiščče wošebje w Budescžanskich a Šucžanskich štronach wo tutej wješbje do Draždžan rěči, a wschitzy, kotřiž tam běchu, šy pschesjene w tym wušnacžu: Rjenje, jara rjenje bě wot ranja hacž do wječora, rjenje wošebje tež psches wustojne pschi-hoty a luboščiwe štanje šlawneho a lubeho šerbškeho towaršwa „Šornobóh“.